
TEFTİŞ

JOSH MALERMAN

Çeviren
Aslı Dağlı

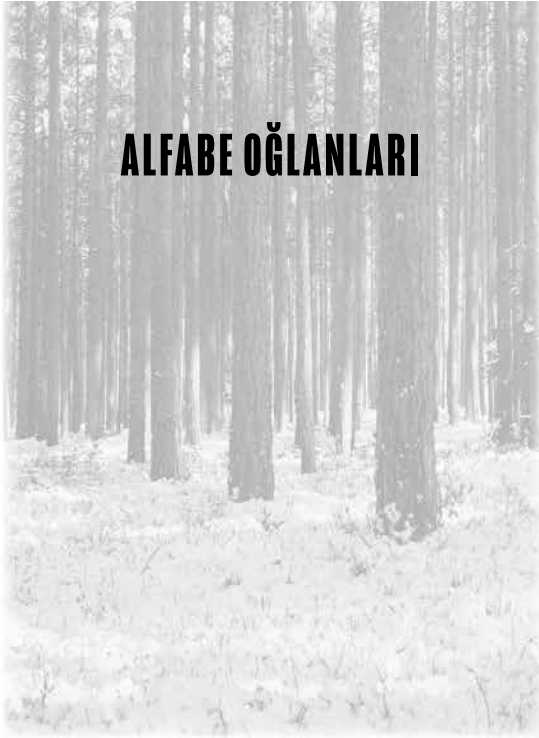
Allison'a
Sanatçı, sporcu, model, binbir surat
Mataraya uzandığımda aradığım tat

BÖLÜM BİR

ALFABE OĞLANLARI

Ebeveyn’de İyi Sabahlar!

Daha önce hiçbir oğlan Teftişte başarısız olmamıştı. Bu yzden elik kapılar gırcıdayarak önünde açıldığında, Ebeveyn’in çehreleri dışarı baktığında, ellerinde kemerlerine tutturulmuş byteleriyle karşıdaki duvarın önünde ayakta bekleyen Müfettişleri gördüğünde J hiç kaygılanmadı. J hayatı boyunca her sabah, kendini bildi bileli her sabah bunu yapmıştı ve Q’nun *olasılıklar ve ihtimaller* hakkındaki teorilerine (hayat boyu süren Teftişleri haklı çıkarmak için er ya da geç birinin başarısız olması gerektiğine dair düşüncelerine) rağmen J ne en ufak bir şüphe duydu ne dehşet ne de korku.

“İçeri gir J,” diye seslendi Collins. Collins, Müfettişlerin en eski kafalışı, en yaşlışı, en iri kıymıydı. Adam eski ders kitapları gibi kokardı. Göbeği kemerinin üstünden öyle çok taşardı ki D adamın orada bir Alfabe Oğlanı sakladığına dair şakalar yapardı. *Geldiğimiz yer işte, orası*, derdi D. Fakat tüm Alfabe Oğlanları Kirazlık’tan geldiklerini, Yaşayan Ağaçlar’da büyüyüp yetiştiklerini bilirlerdi.

“Biraz acele et,” dedi Collins. Kelimelerin, adamın alıyı andıran kahverengi bıyığını aşması bile bir mucizeydi.

J, Müfettiş’in kendi adına konuşmadığını biliyordu.

B.A.B.A. başlama zamanının geldiğini ona işaret etmiş olmalıydı.

Arkasında kıkırcıdayan L, D ve Q’ya rağmen J içeri girdi, pi-

jamalarını çıkarıp katladı ve onları tertipli bir yığın halinde Muayene Odası'nın kapısının yanındaki çelik sehpanın üzerine bıraktı. Kapı J'nin ardından kapanırken D, "Duş alman gerekirdi, J!" diye bağırdı. J parmağıyla ona işaret etti. Bu el hareketi Alfabe Oğlanları arasında, *Pisliğin tekisin kardeşim*, anlamına gelirdi.

Kapı yerine oturdu. Kıyafetleri özenle üst üste istiflenmiş olan J ileri çıkarak ayaklarını soğuk çelik zemindeki kauçuk ayak izlerinin üzerine yerleştirdi. Kış yaklaşıyordu hatta bastırması an meselesiydi. Ve J her ne kadar Heykel Müsabakası'ndan kardeşleri kadar hoşlansa da soğuğun dışarıda kalmasını tercih ederdi. Muayene Odası ise, bildiği kadarıyla, Yurt'un en soğuk odasıydı.

"Dön," dedi Müfettiş Collins. O ve Jeffrey, J'yi önce biraz uzaktan gözlemlədiler. Sabah Teftişlerinin ilk adımı hep buydu. Adamların arkasındaki cam kapının öte yanında köpekler ağır ağır soluyordu. J sola döndü. B.A.B.A.'nın kırmızı ceketi-nin derisinin esneyip gıcırdadığını duydu. Henüz görüş açısına girmemiş olan adam ya kollarını kavuşturmuş ya da sandalyesinde arkasına yaslanmış olmalıydı.

Yurt'un dışındaki kış acımasız olabiliyordu. Bazı yıllar ötekilerden daha kötüydü. Yirmi üç kardeşiyle birlikte on üçüncü yaş gününe yaklaşmakta olan J on iki kış geçirmişti. Ve her birinde, Profesör Gulch oğlanları depresyon konusunda uyarmıştı. On katlı bir binanın içinde mahsur kaldıklarında, Kirazlık ve Bahçe donduğunda hatta çam ağaçları bile hayatta kalamayacak kadar üşümüş görüldüğünde insanın kapılabileceği yalnızlık hissi konusunda.

Isteri, diye düşündü J. Bu fikri kulağından dışarı atmak istercesine başını iki yana salladı. Kafasının içinde olmasından hoşlandığı bir kelime değildi bu. Sanki bu üç hece Etkemiren ve Küfçük'le, Kabarcıkkurdu ve Kemikbüken'le aynı niteliği taşıyordu. Bunlar Müfettişlerin şu anda üzerinde emarelerini aramakta oldukları hastalıkların ta kendileriydi.

“Dön.”

Konuşan yine Collins’ti. Aksi sesi Muayene Odası’nın bir parçasıydı. Tıpkı kafeteryadaki tabak çanak sesleri gibi. Ya da Bedenler Salonu’nda kardeşlerinden yükselen koro sesleri gibi.

“Soğuk,” dedi J, Müfettişlere arkasını verip artık kilitli olan kapıya doğru dönerken.

Muayene Odası sıklıkla serin olurdu; sanki sert çelik duvarlar yalnızca birer yanılısamadan ve çarpık yansımalar da rüzgâra çizilmiş oynak resimlerden ibaretmiş gibi içeride görünmez bir esinti hissedilirdi. J duvarlardan birinde, soğuk havayı içeri buyur eden bir yarığın, çatlağın olduğunu hayal etti. J buranın Lawrence Luxley’nin *Köpekler ve Köpekli Günler* isimli kitabındaki veteriner kliniğine benzediğini düşündü. Keskin zekâlı yazar zavallı hayvanların tepkilerini çok iyi tarif etmişti:

Sanki Doktor Grand, köpekler bu ziyaretlerin ciddiyetini anlasın diye kasten yapmış gibi içerisi hasmane ve soğuktu. Ne var ki hiç de misafirperver olmayan ortam şartlarına rağmen köpekler bu odanın kendileri için iyi olduğunu anlıyorlardı. Hayatlarının bu düzenli ziyaretlere bağlı olduğunu. Hatta bazıları en temel içgüdülerini bastırmayı bile başarmıştı... onlara kaçmalarını söyleyen içgüdülerini.

J, Lawrence Luxley’nin bütün kitaplarını satır satır ezberlemişti. Tıpkı Alfabe Oğlanları’nın pek çoğu gibi.

“Dön.”

J kendisine söyleneni yaptı. En başından beri öyle yapmıştı. Ağzındaki lokmayı yutmadan önce çiğnemeyi nasıl belle-diye Teftişlerin rutinini de öyle kanıksamıştı.

Bu üçüncü dönüşle birlikte yüzünü B.A.B.A.’ya dönmüş oldu.

On iki yıldır her daim olduğu gibi, o gün B.A.B.A.’yı ilk kez gördüğü için benliğini bir heyecan dalgası kapladı.

Adam parlak kırmızı ceketi ve pantolonuyla soğuk Muayene Odası'nda sıcak bir ateşe benziyordu. Ya da doğan güneşe. “İyi uyudun mu, J?”

B.A.B.A.'nın sesi. Daima dolaysız, daima güçlü. J adamın sesini güçle aynı kefeye koyan yegâne Alfabe Oğlanı değildi. Rahatlıkla. Emniyetle. Bilgiyle.

“Aslında uyuyamadım,” dedi J. On iki yaşındaki sesi bir yıl öncesine nazaran bir oktav daha derindi. “Korkunç bir rüya gördüm.”

“Öyle mi?” B.A.B.A.'nın ela gözleri siyah sakalının ve siyah saçlarının üzerinden parıldadı. J'nin saçları da siyahtı. Tıpkı B.A.B.A.'ninkiler gibi. “Merak ettim. Rüyandan bahset.”

“Dön,” dedi Collins. Ve J bir kez daha Müfettişlerle köpeklerden yana döndü.

J uyurken verdiği mücadeleyi, yüzü artık ona dönük olmadığından göz ucuyla burun kanaması gibi kıpkırmızı gördüğü B.A.B.A.'ya anlattı. J her gün tadını çıkardığı Bahçe'nin dört yüz katı genişliğindeki bir Bahçe'de kaybolmuştu. Yurt'a geri dönüş yolunu bulamadığı için duyduğu korkuyu tarif etti.

“Kayıp mı oldun?” diye sordu B.A.B.A.'nın yankılanan sesi. J'ye göre, adamın sesindeki bariz ilgi tınısı kalemine dolanan deri eldiveninin güç algılanan sesi kadar netti.

Öyle olduğunu söyledi J, rüyasında kaybolmuş gibi hissettiğini. Her nasılsa Ebeveyn'den ve ona ev sahipliği eden Yurt'tan fazla uzaklaşmıştı. Bunu nasıl yaptığını tam olarak hatırlamıyordu zira rüyasında, Bahçe'nin çevresini saran çam ağaçlarından eser yoktu. Fakat geri dönüş yolunu bulamadıkça huzursuzluğunun arttığı kesindi. Onunla aynı katta kalan Q'nun, D'nin ve L'nin uzaktan kendisine seslendiklerini duyabiliyor ama kulenin turuncu tuğlalarını bir türlü göremiyordu. Yapayalnız kalmış alt çene dişleri misali çatının çıkıntısını çevreleyen sivri uçlu demirleri de göremiyordu. J'nin ve diğer Alfabe Oğlanları'nın gizlice çatıya çıkacak cesareti buldukları gecelerde pek çok kez aralarından baktıkları dişleri. Ne de demirlerin en

uzununu, tıpkı bir köpekdişi gibi gökyüzüne işaret eden yegâne demir dişi. J'yle Yurt arasındaki Bahçe'nin sonlu, geniş çimenliği de sırta kadem basmıştı. Çok sayıdaki katın çok sayıdaki dik penceresindeki yansımalar gibi. Onların yerine, sonsuza dek uzanmış gibi görünen yemyeşil bir çayır gelmişti.

Bir de sis.

“Kış gelmek üzere,” dedi B.A.B.A. Sesi hâkimiyetti. Her daim. İstikametti. Çözümdü. Düzendü. “Köpekdişini bile göremedin, öyle mi? Ebeveyn'den iz yoktu. *Eviden* hiçbir iz yoktu.”

J aşağıdaki Bahçe'nin her yerinden görülebilen, çatıdaki sarı kapıyı düşündü. Turuncu tuğlaları ve yaz günlerinde Yurt'un nasıl da gün doğumuna benzediğini.

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayıp ellerini kemerlerine takılı büyüteçlerine usulca götüren Müfettişlerin sessiz suratlarına bakarak. Artık on iki yaşında bir oğlan olan J on bir yaşındayken anlamadığı bir şeyin farkına vardı: Teftiş, Müfettişler büyüteçlerini ellerine aldığı anda başlamıyordu. Siz daha kapıdan girer girmez başlıyordu.

“Çok korkmuş olmalısın,” diyerek konuşmayı sürdürdü B.A.B.A. Sesi babalıktı. İdareydi. Her daim. “Peki ya uyanmadan önce Yurt'u *bulabildin* mi?”

J bir an için sessiz kaldı. Sol eliyle sağ bileğini kaşdı. İkinci kez esnedi.

Isteri, diye düşündü tekrar. Bu düşünceyi kafasından zor kullanarak atmak istercesine ellerini yumruk yaptı. Profesör Gulch psikoloji dersi verirdi ve sıklıkla, bir oğlanın zihninin hangi yollarla kendine düşman olabileceğinin altını çizirdi: mani, dikkat bozukluğu, zulüm sendromu, gerçeklikle bağlarını koparma, depresyon ve isteri. J'ye kalırsa bunların hepsi uzak birer ihtimalden ibaretti. J bu akıl hastalıklarından mustarip olabileceğinden bir gün bile korkmamıştı. Ama artık... on iki yaşındaydı... ve son zamanlarda yaşadığı yeni ve yabancı hisleri başka nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu Bahçe'nin

ötesine, sıra sıra ağaçlarla bezeli Kirazlık'ın girişine baktığında hissettiği yalnızlığa, eksikliğe Gulch ne ad verirdi? Yaşayan Ağaçlar'ın yetiştiği yere baktığında hissettiklerine?

Oğlan süt lekeli bir camın ardından çocukluğunu hatırladı. Ama en basit soruyu yanıtlamaktan acizdi: Ben nereden geldim?

Başka bir Lawrence Luxley alıntısı. Q'ya göre tam bir bomba.

Ama hayır, diye düşündü J Muayene Odası'nda. O, bu soruya cevap bulmaya çalışmıyordu. Şimdiye dek oğlanların hiç-biri Kirazlık'taki ağaçlardan hangisinde yetiştiğini saptamayı başaramamıştı. Ve J'nin bildiği kadarıyla kimsenin bunu sorun ettiği yoktu.

Değil mi?

“Hayır,” dedi J en nihayetinde. “Eve dönüş yolunu bulamadım.” Kurşun kalemin kâğıt üzerinde çıkardığı sesi duyunca, B.A.B.A.'nın zekâyıyla ışıldayan gözlerinin kendi yazdığı sözcükleri okumakta olduğunu hayal etti.

Tüm Alfabe Oğlanları gibi J de, söyledikleri B.A.B.A. tarafından dikkate alındığında kendisiyle gurur duyardı.

“Uyandığında?” diye sordu B.A.B.A. Cümlesini bitirmeye gerek görmemişti. Sorduğu şey gayet açıktı.

“Gerçek olduğunu sandım. Hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğumu. Sanki yatağım Bahçe'deydi de orada uyanmıştım. Yukarı baktım, gördüğüm şey tavan olmalıydı ama ben onu sis sandım. Yatak odamda olduğumu anlamam biraz zaman aldı.” Duraksadı. B.A.B.A.'nın eldivenli eliyle siyah sakalını sıvazladığını hayal etti. “Tüm bunlar yalnızca dakikalar önce oldu, elbette. Teftiş çağrısına uyandığымda.”

“Elbette,” dedi B.A.B.A. “O halde şimdi bana şunu söyle,” diye başladı cümlesine ve J, B.A.B.A. daha sorusunu sormadan ne soracağını anladı. “Bu rüyayı neyin tetiklediğine dair bir teorin var mı?”

Her ne kadar J daha önce bu odada birbirinden farklı duygular yaşamış olsa da o anda hissettiğine hazırlıklı değildi.

Korku.

Nereden çıkmıştı şimdi bu? Bu sorunun geleceğini adı gibi biliyordu. Soruyu yanıtlamaya hazırlıklı mı değildi? Sorun bu muydu? Yoksa Q'nun dediği gibi daha “derin” bir şeyler mi vardı?

J elbette B.A.B.A.'nın sorduğu soruya verilecek en doğru yanıtı biliyordu. Fakat hayatında ilk kez canı doğruyu söylemek istemedi.

Bunun farkına varmanın beraberinde getirdiği şaşkınlık, en az peşi sıra gelen kadar vurucuydu: Daha bu odaya girmeden önce yalan söylemeye karar verdiğine ve bunu kendisinden bile sakladığına dair kapıldığı his kadar.

Neden? Neden yalan söyleyecekti ki?

Çünkü J önceki gece yatağına girmeden evvel, ödevlerini yaptıktan epey zaman sonra Bahçe'nin bitip Kirazlık'ın başladığına delalet eden yalnız söğüdün yani Bey Ağacı'nın altına çömelmiş birini görmüştü. Bunun bir gölge olduğuna inanmıştı. Muhtemelen bazı dallar ormanın zeminine doğru eğilirken göğe yükselen diğerleriyle üst üste binmişti fakat J'nin zihninde, gördüğü şey bir insandı.

Çömelmiş bir insan.

Bey Ağacı'nın yanında.

J, o anda, gördüğü kişinin A ya da Z olduğunu düşünmüştü. Fakat bunun nedenini bilmiyordu.

J bunun yalan söylemek için yeterince iyi bir gerekçe olabileceğini söyledi kendi kendine. B.A.B.A. ve Müfettişler böyle bir şey iddia ettiği için aklını kaçırdığını bile sanabilirlerdi!

Gecenin bir yarısında bir ağacın arkasına saklanan ölü bir kardeş.

Sanki böyle bir şey mümkün olabilirmiş gibi!

Bakışlarını Jeffrey'den Collins'e kaydırdı ve iki Müfettiş'in, gizlediği hikâyeyi muayene esnasında tespit edebileceğinden korktu. Jeffrey şapkasını düzeltti. Collins ise omzundan beline dek uzanan altın rengi fuları. J sanki büyüteçler teninin altına nüfuz edip kalbinin sağlığını tayin edebilirmiş gibi adamların

kemerlerine baktı. Çoban köpekleri bile gürültülü soluklar almaya başlamıştı ve biri, daha doğrusu Max ilgi çekici bir ses duyan köpeklerin yaptığı gibi başını yana yatırmıştı.

Isteri. J söyleyeceklerinin kulağa deli saçması gibi gelmesini istemiyordu. *Delirmek* istemiyordu. Gördüğü şey dallardan ve gölgelerden ibaretti. Dahası yoktu. Bundan emindi.

Ne var ki yalan söylemek neresinden bakılırsa bakılsın *ihanet* sayılırdı. J bunun farkındaydı. Henüz küçük bir çocukken D ile beraber kiraz suyunu salondaki halıya kimin döktüğü konusunda küçük bir yalan uydurmuş olabiliyorlardı. Biraz daha büyüdüğünde ve pantolonuna tuvaletini yapıp yapmadığı sorulduğunda belki bir ya da iki kez başını iki yana sallamıştı. Fakat bunlar o kırmızı derili elin atacağı tek bir tokatla temize çekilebilecek türden basit (ve yalanların ucunun nereye varabileceğini bilmesine rağmen J'nin zararsız olduğuna inandığı) yalanlardı. B.A.B.A. sanki gerçeği kazıp çıkaran görünmez kükreleri varmış gibi oğlanların ağzından doğruları almakta pek hünherliydi.

“J?”

Lawrence Luxley'nin askerler hakkında yazdığı *Azametli Atlar* isimli kitap geçti aklından. Askerlerden bilhassa birini, Sam adındaki şu generali düşündü. Sam, Q'nun altını çizdiği üzere, tıpkı Müfettişler gibi giyinirdi. Teftiş sırasında sıcaklığın gittikçe düşmesine rağmen giyeni daima sıcak tutuyormuş izlenimi veren gri renkli, pamuklu bir üniforma. Gri renkli bir kasket. Altın rengi bir fular ve kahverengi bir kemer. Siyah botlar. Sam *Azametli Atlar*'ın başından sonuna kadar, J'nin şu anda içinde bulunduğu benzer bir ruh hali içindeydi: Emrindeki birliklere söyleyip söylememeye karar veremediği bir bilgiye sahipti. Luxley yalanın, yalan söylemenin, yalan söylemek için doğru ve yanlış zamanların Sam tarafından terazinin kefelerine konduğu yaklaşık yirmi sayfalık bir iç monologla bunun altını çizmekte ustaca bir iş çıkarmıştı. En nihayetinde, Sam doğru zaman diye bir şeyin olmadığına ve canlarını

yakacak dahi olsa birliğin doğruyu bilmeye hakkı olduğuna karar vermişti. Fakat J bu monologda dürüstlüğün erdemlerinden daha derin bir şey görüyordu: General Sam korkuyordu. Ebeveyn'in Alfabe Oğlanları'na sevgiyle öğrettiği türden bir korku değildi bu. Onlar *kendilerinden* korkmayı, Yurt'un kurallarına uymazlarsa *kendilerine* yapabileceklerinden korkmayı öğrenmişlerdi. Ama Sam... kendisi için korkuyordu.

“Neden?” diye sordu J yüksek sesle. İki Müfettiş de başlarını köpeğin az önce yaptığı gibi yana yatırdılar.

“Nedir o?” diye sordu B.A.B.A.

Bir kez daha, Profesör Gulch'un psikoloji dersleri J'nin tedirgin zihninde kuşlar gibi kanatlandı.

J, Sam'in lime lime olduğunu biliyordu. Muayene Odası'nın parlak floresan ışıkları altında kendisi de öyle hissediyordu. Neticede parlak aydınlatma Müfettişlerin suratlarındaki, Bahçe'deki güneşin gün yüzüne çıkaramadığı her bir kırışığı, oğlanların adamların yaşlarını tahmin etmelerini sağlayan her bir çizgiyi gözler önüne seriyordu. Oğlanlar için bunun tam tersi geçerliydi. Gençlikleri hiçbir zaman pijamalarını çıkarıp katladıkları, sonra da kapının yanındaki sehpanın üzerine bıraktıkları anki kadar bariz olmazdı. Bir oğlan burada vücudunun duşta gördüğü kısımlarından çok daha fazlasını görürdü... ve onu alarma geçiren şeylerin farkına varırdı. Kolunu öne uzatıp göbeğine bakarak dizlerinden birini havaya kaldıran bir oğlan, teninin altında uzanan damarların ve atardamarların oluşturduğu tünel-ve-köprü sistemini açıkça görebilirdi. Salondaki ışığın altında normal karşılanan alelade bir sivilce, Muayene Odası'nda Kemikbüken olabilirdi. Kollarındaki ince tüyler dişiyle tenine tutturulmuş gibi görünürdü. Parmak eklemleri ve ayak parmakları eski ve aşınmış ayakkabı derisine benzerdi. Göbek delikleri oyukları andırırdı. Tırnaklar ölü odun parçalarından farksız olurdu.

Gerçi J kimi zaman vücudunun nahış ayrıntılarından daha fazlasını görebildiğini düşünürdü. Bazen Muayene Odası'ndaki

güdüleri, çabucak belirip kaybolan gerçeği göz ucuyla bile olsa görebildiğini hissedirdi. Artık o gerçek her neyse.

“J,” diye tekrarladı B.A.B.A. Sesi sabırsızlıktı. Sevecenliğini yirmi dört oğlunun hiçbirinden esirgemese de B.A.B.A. şüphesiz Yurt duvarlarının arasındaki en sabırsız adamdı. “Hadi. Çıkar şu baklayı ağzından. Bu rüyayı neyin tetiklediğine dair bir teorin olduğu ortada.”

J, B.A.B.A.’nın sesindeki ani yükselişten ötürü irkildi. Sanki adam sessizce soğuk zemini aşmış ve dudaklarını J’nin kulağının dibine sokmuştu. “*Anlat bana.*”

Bu doğruduydu; J’nin B.A.B.A.’ya anlatabileceği bir teorisi vardı. Bu, Alfabe Oğlanları’nın yapmaları için büyütülüp yetiştirildiği şeyin ta kendisiydi.

Düşün.

Ama J’nin tek düşünebildiği tüm imkânsızlığına rağmen oraya kadar gelen ve orada, kılını bile kıpırdatmadan öylece çömelen A veya Z’ydi.

Anlat ona, diye düşündü J. Ama daha derin bir ses ona karşı çıktı. Kulağa bilge bir kardeşe aitmiş gibi gelen bir ses.

Ölü bir kardeşe mi?

“Düşünüyorum,” dedi J. “Bunu doğru düzgün ifade etmek istiyorum.”

Asıl yapması gereken, önceki gece Q’yu uyandırmaktı. Elbette bunu yapmayı düşünmüştü. Kat 8’deki oğlanlar bilhassa güçlü fırtınalar gelip çattığında birbirlerinin odasına sığınarlardı. Ya da kâbus gördüklerinde. J bir ay kadar önce Q’nun kapısını çalmıştı çünkü kendini hasta hissediyordu ve Q’nun akşam yemeğinden kalma biraz çorbasının olmasını umut ediyordu. Fakat önceki gece, teyide ihtiyacı olmasına rağmen Bahçe’ye bakan, hemen hemen duvar genişliğindeki penceresinin önünden ayrılmamıştı. Q’nun söyleyecek zekice bir şeyler bulacağını, hatta karaltının dalların, yaprakların ve ay ışığının talihsiz bir birleşiminden ibaret olduğunu kanıtlayabileceğini biliyordu. Çünkü J’nin gördüğü şeyin duyguları

olmayan hareketsiz parçaların birleşiminden daha fazlası olmaması *muhtemeldi*. Fakat yine de... J bilginin oradaki ağaçlardan geldiğini hissediyordu.

J yaşamı hissediyordu. Ya da onun gibi bir şeyi.

Hissettiğin şey, birinin seni izlediği idi.

“Sanırım yaklaşan kat değişikliği yüzündendi,” dedi J. “D’yle, Lyle, Q’yla birlikte büyüdüm. Şimdi taşınmak, o kargaşa... bilmiyorum. Ebeveyn’in iyiliğimizi düşündüğüne, bizleri yeni deneyimler yaşamaya teşvik ettiğine, yeni bağlar kurmamızı sağladığına katılıyorum ama yine de bu biraz...”

J soğuk bir derinin omzuna dokunduğunu hissetti.

“Biraz kaybolmaya mı benziyor?” diye sordu B.A.B.A. Arından nazıkçe J’yi kendisine doğru döndürdü. Ampul adamın kafasının hemen üzerinde sallanıyor, gölgeler yüzünün bazı kısımlarını gizliyordu. J, B.A.B.A.’nın bütün suratının kılırlarla kaplı gibi göründüğünü düşündü. Sanki yüzüne düşen gölgeler, aslında gittikçe uzayan sakallarıydı; sanki sakallar parıldayan gözlerine dek yükseliyor, oradan da kürkü andıran gür ve kabarık saçlarına dek tırmanmaya devam ediyordu.

“Evet.” J yutkundu. “Kaybolmaya çok benziyor.” B.A.B.A.’nın ötesine, çelik masanın üzerinde duran not defterine baktı. Sayfa epey doluydu. Çok sayıda not tutulmuştu.

Teftiş, diye düşündü J tekrar, *kapıdan girdiğin anda başlıyor.*

B.A.B.A. onu başıyla onaylamadı. Gülümsemedi. Sadece bakmakla yetindi. J’ye kalırsa adam küreklerini kullanıyor ve J’nin zihninde, yaklaşan kat değişikliğinden daha akla yatkın bir tetikleyici arıyordu.

Derken B.A.B.A.’nın suratındaki ifade değişti. Bir nebze. İki gözü de kısıldı ve ağzının sağ tarafı yukarı kalktı. Yalnızca sıcaklık hissi verecek kadar.

“Anlıyorum,” dedi B.A.B.A. “Ve bugünkü sabah Teftişlerimiz sırasında seninki gibi pek çok hikâyeyle karşılaşacağımızdan eminim.” J’nin omzunu sıvazlamadan masasına doğru ilerledi. Bu konuda başka tek kelime etmedi. Bunun yerine

yalnızca bakmakla yetindi. “Az önce aklıma harika bir fikir geldi,” dedi. “Düşüncelerini, hislerini doğrudan bana anlatabileceğin bir yol bulmama ne dersin? Paylaşabileceğimiz bir şey. Yalnızca sen ve ben. Mesela bir defter tutabiliriz. Sen oraya bir şeyler yazarsın ve sonra da... defteri bana verirsin. Bu şekilde mektup arkadaşı bile olabiliriz.”

B.A.B.A. tarafından diğerlerinden ayrı tutulmak kadar muhteşem bir duygu daha yoktu.

“Bu gerçekten... gerçekten çok güzel olur,” dedi J.

“Aynen öyle. Harika.”

Yine de B.A.B.A. ona bakmaya, onu incelemeye devam ederken korkunç hastalıklardan oluşan alışlageldik liste geçti J'nin aklından. Uzun zamandır oğlanlara Teftişlerin ardında yatan asıl sebebin bu hastalıklar olduğunu söyleniyordu.

Kabarcıkkurdu. Etkemiren. Kemikbükten.

B.A.B.A. bunların emarelerini mi arıyordu? Bu hastalıkların varlığını J'nin gözlerinden tespit edebilir miydi? Hastalıkların teşhisini bir deftere bakıp da koyabilir miydi?

“Beyler,” dedi B.A.B.A. Eldivenli parmaklarını şıklattı. Bu ses katın salonda bulunan yegâne çelik örgülü hoparlöründen yükselen kulak tırmalayıcı Teftiş kelimesinin kendisi kadar tanıdıktı.

Collins ve Jeffrey büyüteçlerini çıkarıp öne doğru birer adım attılar. B.A.B.A. geri çekildi ama masasına kadar da gitmedi. Müfettişlere doğru dönen J, B.A.B.A.'nın hâlâ etrafında kalabalık etmekte olduğunu, kollarını kavuşturup eldivenli elleriyle kırmızı ceketinin kollarını kavradığını ve o halde hemen arkasında dikildiğini hissedebiliyordu. Collins ve Jeffrey, J'nin kendi yüzündekinin aynısı olduğunu varsaydığı bir ifadeyle B.A.B.A.'ya baktılar. Akıl karışıklığının bir tık ötesi. Ondandır birkaç tık az da korku.

B.A.B.A. daha önce hiçbir Teftiş'i bu kadar yakından izlememişti.

Neden bunu izliyordu?

Isteri, diye düşündü J ve bunun, bu kelimeyi son düşünüşü olacağına karar verdi. Gördüğü yalnızca Bey Ağacı'nın aşağı sallanan dallarıydı. Kirazlık'taki kirazlar kadar doğaldı. Ve ölü bir kardeşin gecenin bir yarısında yere çömelmesi... *isterinin*... ta kendisiydi.

Hayır. Hiçbir şey saklamıyordu çünkü ortada saklanacak hiçbir şey yoktu.

"Devam edin," dedi B.A.B.A. Sesi J'nin omuzlarına dökülen su gibiydi. O su bir dalgaya dönüştü ve J o dalganın içinde Bey Ağacı'nın arkasına çömelmiş karaltıyı görür gibi oldu. "Gördüğü kötü rüyanın ışığında, J'nin Ebeveyn'in himayesi altında *olduğunu* ve Ebeveyn'in onu daima koruyup kollayacağını kavradığından emin olmak istiyorum. Bu Teftişler vasıtasıyla." Müfettişler büyüteçlerini J'nin çıplak bedenine tuttular. B.A.B.A. konuşmaya devam etti. Yakındı. Fazla yakın. "Bilmeni isterim ki, J, eğer gündelik hayatında rüyandaki gibi bir şey olursa... her ne kadar imkânsız bir senaryo olsa da... Yurt'a giden yolu bulamazsan endişeye kapılmana gerek yok."

"Kaldır," dedi Collins. J iki kolunu birden kaldırdı ve Müfettişler büyüteçlerini oğlanın koltukaltlarına tuttular.

"Eğer yolundan fazla sapacak olursan, J, benim sevgili J'm," dedi B.A.B.A. "Ebeveyn *seni* bulacaktır."

BURT RAPORU: 1 KASIM 2019

Uyandıktan Sonra Okunacak

Lafı dolandırmayacağım: Richard'ın "Hassas Yıllar" olarak adlandırdığı dönemde en çok değer verdiği şey düzense o halde bu, oğlanların yatak odalarını değiştirmek için doğru zaman değildir. Meselenin özü şu: Richard haklı – on iki yaşına basan oğlanlar hayatları boğunca deneyimlemedikleri kadar yoğun bir cinselliğe adım atarlar. Bu bütün yetişkinlerin gayet iyi bildiği bir kelimedir. Peki ya on üç ya da on dört yaşında her şeyin aniden nasıl bir canlılık kazandığını hatırlıyor muyuz? Aynı anda hem ne kadar korkutucu hem de heyecan verici olduğunu? Daha da önemlisi her şeye ne kadar duygusal baktığımızı? (NOT: Richard, raporlarımda sana doğrudan hitap etmemden nefret ettiğini biliyorum fakat ne yaparsam yapayım bu hususun öneminin altını yeterince çizemem: Kendi serpildiğin zamanı hatırlamayı denemelisin çünkü serpilme dönemindeki erkek cinselliği kadar güçlü başka bir şey daha yoktur. Şimdi bunu 24'le çarp.) Bugünün Teftiş raporlarını okuduğumda oğlanların çoğunun taşınma meselesi yüzünden endişe emareleri gösterdiğini keşfedersem pek şaşırımam. Bazıları öfke gösterilerinde bulunabilir. Hatta bazıları yalan bile söyleyebilir. Bu sonuncuyu raporuma eklemekteki gerekçem kesinlikle Richard'ı korkutmak ya da onu küçümsemek değil, daha ziyade... doğru olduğunu düşünmemdir. Yeniyetmeler yalan söyler çünkü birbiriyle muhalif duygularının doğal olduğunu henüz idrak edememişlerdir. Alfabe Oğlanları yeniyetmeliğin kapısını çalıyor. Ebeveyn gibi bir ortamda, yeniyetmeliğe onlardan bir ya da iki yıl erken giren... kızlar gibi bir örnek yok önlerinde.

Bu, onlardan kadınların varlığını saklamamızın getirdiği çok sayıdaki zorluktan biri. Fakat itiraf etmeliyim ki, en azından hazırlıklı olduğumuz bir zorluk.

Richard'ın oda değişikliğini şu dönemde yapmak istemesinin

ardında gayet makul bir neden yatıyor. Oğlanlar artan kaygılarından ötürü huzursuz ve akılları karışmış bir halde Ebeveyn'in koridorlarında dolanmak yerine ruh hallerindeki değişimi taşınma olayına bağlayacaklar, haliyle kolaylıkla geçiştirebileceğimiz bir noktaya odaklanacaklar ve o esnada, Richard'ın savunduğu üzere çalışmalarına devam edebilecekler. Bu kesinlikle mantıklı, evet, ancak bir şeyin yerine başka bir şey koymaktan farksız ve er ya da geç etkisini yitirecek. Taşınmanın beraberinde getirdiği huzursuzluk dindiğinde... oğlanlar ansızın benliklerini istila eden duyguları neye atfedecekler? Richard'ı, ikinci ve hatta üçüncü bir dikkat dağıtma planı olduğunu bilecek kadar iyi tanyorum... hatta destedeki bütün kartların, oğlanlar içlerindeki yeni hislere alışana dek onları meşgul edecek yeni endişeleri ve yeni meseleleri ortaya atmak için tek tek açılmak üzere çoktan ayarlandığına eminim.

O gün geldiğinde Teftiş raporları her şeyi açıklığa kavuşturacaktır. Çünkü bunlar hakikaten Hassas Yıllar.

Fakat Richard'ı en nihayetinde beyhude olduğu ortaya çıkacak olan dikkat dağıtıcılardan faydalanmayı istediği için eleştireceksem sofrada benim de tuzum olmalı. Söz konusu cinsel ihtilalle başa çıkmak için Ebeveyn çatısı altında yapabileceklerimize dair alternatif bir çözüm yolu sunmalıyım. (İhtilal kelimesini bilerek seçtim, Richard; çünkü oğullarımızın her birinin içinde bir ayaklanma patlak verecek. Kendi savaş meydanlarında kan gövdeyi götürecektir.) Beş çözüm önerim var:

1) Oğlanları güzel sanatlara yönlendirelim. Elbette onlara üremenin doğasını açıklayacak değiliz. Fakat bunun hiçbir önemi yok. Zira Ebeveyn Anayasası'nda açıkça belirtildiği gibi bizim işimiz biyolog yetiştirmek değil ve dâhiler birden fazla alana merak salabilseler de Alfabe Oğlanları dünyanın en iyi mühendisleri, biliminsanları ve matematikçileri olmak üzere yetiştiriliyorlar. EBEVEYN ANAYASASI'NIN BİRİNCİ MADDESİ: KARŞI CİNS DEHANIN DİKKATİNİ DAĞITIR der. Richard'ın deneyi bilhassa bu ilk maddeye, geniş ölçekte bakıldığında Ebeveyn'in en temel taşına dayanıyor. Yani akraneları ya da onlardan birkaç yaş büyük oğlanlar

hayatlarının üçte ikisini kadınların gözüne girmeye (ve/veya onları etkilemeye) çabalayarak geçirirken Alfabe Oğlanları yukarıda bahsettiğim alanlarda üç kat daha fazla çalışacaklardır. Ama yine de... bir emniyet supabı olmalı. Güzel sanatlar bize istediğimizi verebilir. Lawrence Luxley tarafından kaleme alınan ve oğlanların boş zamanlarında okudukları kitapların bu ihtiyacı karşılamakta yeterli olacağını hiç sanmıyorum. Sanat ve güzel sanatlar öğullarının gözlerinden ve kulaklarından taşacak olan ele avuca sığmaz cinselliğin içine dökülebileceği bir kova vazifesi görebilir, daha iyi düşünülmüş bir ikame mekanizması haline gelebilir. Şüphesiz ki oğlanlar şimdiye dek Ebeveyn’de hiç deneyimlemediğimiz türden, kapsamlı bir değişimden geçecek.

X yetenekli bir sanatçı. G benzer emareler gösteriyor. Bana kalırsa Sesler yeterli değil. Her ne kadar muhteşem bir koro olsa da.

Soyut bir resim yapmak, konuyla ilgisi olmayan bir şarkı söylemek... belki bunlar odak noktasından mahrum, akıl almaz hislerini yatıştırabilir.

Her zamanki gibi, ileriki tarihlerde bu konuya geri döneceğim.

2) Rüyalarına yön vermenin bir yolunu bulmalıyız. Ebeveyn’in dört bir yanına yerleştirilecek olan subliminal mesajlar sayesinde oğlanların rüyalarında, (bizim tarafımızdan) kasıtlı olarak bihaber bırakıldıkları cinselliğin yerini tutabilecek manzaralar, sahneler ve sakinleştirici şeyler görmelerini sağlayabiliriz. Bir örnek vereyim (Fakat yine de yüz yüze geldiğimizde bu konuyu derinlemesine tartışabiliriz): Yurt’un her katına, o kattaki en popüler oğlanın odasının kapısının dışına, göz alabildiğince uzanan tepelerin ya da engebeli çöllerin renkli fotoğraflarını asalım. Söylemek istediğim şu: Oğlanların sık sık bir araya gelmeye meylettikleri odaların kapılarına, çıplak bir vücudu andıran manzara resimleri asılsın. Belki de (bizim tarafımızdan verilen) bu küçük hediye her birinin gittikçe artan ihtiyacını (anlık da olsa) dindirebilir.

Tüm önerilerimde olduğu gibi, ileriki tarihlerde bu konuya da geri döneceğim.

3) Oğlanları atletizmle ilgili uğraşlara teşvik edelim. Bunu zaten yapıyoruz ama belki de yeterince değil. Richard'ın, oğlanların günlerinin yüzde onundan fazlasını fiziksel eylemlerle uğraşarak geçirmelerini tercih etmediği herkesçe biliniyor (ve her yerde yazıyor) fakat Hassas Yıllar yalnızca duygusal bir taşkının yaklaşmakta olduğunun habercisi değildir; oğlanların fiziksel bir emniyet supabına ihtiyacı olacaktır. Neden yeni bir atletizm derecesi ortaya atmıyoruz? KIRAZLIK'TA BİR TUR. Ki bu da dünyanın diğer kesimlerindeki akranlarının koştuğu meşhur 5000 metre yarışlarına tamı tamına denk gelecek 3,1 millik bir deneyim olacaktır. Eğer bu fikir Richard'ın damak tadına uymazsa koşu bantları satın almayı ve oğlanların hepsinin odasına birer tane koşu bandı kurmayı öneriyorum. Gecenin kaçında biraz ter atmaya ihtiyaç duyacaklarını kim bilebilir ki? Profesyonel görüşüm buna HER AN ihtiyaçları olabileceği doğrultusunda. Gecenin kaç olursa olsun. Gündüz saat kaç olursa olsun.

4) Teftiş'in fiziksel kısmını sınırlayıp duygusal değerlendirmeleri artırmalıyız. Yukarıda da belirttiğim gibi oğlanlar yaşayacakları (ve çoktan yaşamaya başladıkları!) soyut hisleri irdelemek vasıtasıyla çok şey kazanabilirler. "Yeni benliklerini" tam olarak kavrayıp kavramamalarının ise pek bir önemi yok. Zira biz yetişkinler bunun zaten farkındayız: "Kendini tam olarak tanımak" diye bir şey yoktur fakat kişinin benliğini tanımmasına yönelik girişimlerin acıyı azaltmaktaki etkisi büyüktür.

5) Richard'ın, Hassas Yıllar ne denli aksini ispat etmeye çalışsa da hiçbir şart altında Alfabe Oğlanları'nın kısırlaştırılmayacağına yönelik kuralı (cebren) yasalaştırdığı Ebeveyn Anayasası'nın On Altıncı Maddesi'ni yeniden gözden geçirmeliyiz. Şu halde... zaten A'yı ve Z'yi çok daha dehşet verici akıbetlere kurban verdik. Yaklaştıkça Richard'ı daha da korkutan cinselliği hepten ortadan kaldırmayı bir kez daha değerlendirmenin zamanı gelmiş olabilir mi? Not: Buna yalnızca bir ya da iki yıl kaldı. Eğer yapılacaksa şimdiden planlanmalı.

Özetle Richard ve Ebeveyn gittikçe yaklaşan cinsellik barajını

ya tecrit vasıtasıyla besleyecek ya da (sözlerimi bağışlayın ama) tomurcuğundan budayıverecek. Profesyonel görüşüm bir dizi dikkat dağıtıcının (örn. Katların değiştirilmesinin) meseleyi yalnızca baskılayacağı yönündedir. Oğlanların merakı, cevaplara karşı duydukları susuzluk öyle çok artacaktır ki daha önce eşini benzerini görmediğimiz davranışlar sergilemeye, Ebeveyn'in asli kurallarını çiğnemeye veya Richard'ın oyalamacalarına kanmaya başlayacaklardır. Ve en nihayetinde içtihat elden gidecektir.

Karşı cins dehanın dikkatini dağıtıyor olabilir ama cinselliğin dikkatini dağıtmak o kadar da kolay değildir.

(Zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Richard. Bir dahaki sefere Glasgow Tüneli'nde bulduğumuzda seninle yüz yüze konuşmayı iple çekiyorum.)

Kahvaltıdan Önce Bedenler Salonu

Kahvaltıdan hemen önce, oğlanlar B.A.B.A.'nın konuşma yapacağı konusunda bilgilendirildiler. Konuşma, elbette, Bedenler Salonu'nda olacaktı. J, B.A.B.A.'nın söyleyecek önemli bir şeyleri olduğunda ahşap panellerle kaplı, yüksek tavanlı ve akustik konser salonuna sığdırabildikleri bedenlerin bolluğundan ötürü buraya Bedenler Salonu adının verildiğini düşünüyordu.

Hepsi. Bedenlerin hepsi. Alfabe Oğlanları'ndan Profesör Gulch'a ve açılara dek herkes. Hatta kendisini bizzat görmenin J'yi ve diğerlerini hep çok sevindirdiği Lawrence Luxley bile. Hemşireler, temizlikçiler, sağlıkçılar ve tesisatçılar.

Ebeveyn.

Konuşma kelimesi, tıpkı Teftiş gibi zaman içinde değişmişti. Oğlanların içinde, çocuk oldukları dönemkinden daha farklı bir his uyandırıyor ve muhtemelen, sonraki yıllarda da bambaşka hislerin kıvılcımını yakacaktı. Oğlanlar henüz birer çocukken B.A.B.A.'nın yaptığı konuşmaların onlar için pek bir anlamı yoktu; J çoğunlukla diğer oğlanların kafalarının arkalarını, sıraları ve B.A.B.A.'nın duvarlardan yankılanıp gökyüzüne ulaştırmış gibi görünen sözcüklerinin karanlık, çınlayan hecelerini hatırlıyordu. O günlerde salonun öteki tarafındaki D'ye ya da F'ye göz ucuyla bile baksa J'nin tek yapabildiği dizginlenemez bir kahkaha nöbetini bastırmaya çalışmak olurdu.

Fakat işler değişmişti.